

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 28.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 12. Juli 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

En kvindelig Redaktør.

I det engelske Kvindeblad „Woman's Herald“ findes en Beskrivelse af Madame Maria Martin, som er Redaktør af det franske Kvindeblad „La Citoyenne“. Madame Martin aflægger nemlig et Besøg paa „Woman's Herald“ Kontor, hvor Redaktøren griber Lejligheden til et lille Interview, og da det er ret interessant at høre den franske Redaktørs Udtalelser, kan vi ved disse Linier ogsaa gøre Madame Martin's Bekendtskab. Hun følte sig lidt undselig ved den engelske Redaktørs Spørgsmaal, da hun mente, hun kun havde gjort saa grumme lidt for Kvindesagen, men gav dog følgende Oplysninger:

„Jeg er født i England og tilbragte Størstedelen af min Barndom i London, hvor min Fader var Arkitekt, min Morfader den berømte Portrætmaler H. U. Pickersgill Esq. K. A. Kort før den franske Krigs Udbrud 1869 kom jeg for min Sundheds Skyld til det sydlige Frankrig og forblev der under den skrækkelige Krig 1870—1871. I den Tid kom jeg til at elske dette Land, som mit Fædreland, og jeg kan forsikre Dem, at mit Hjerte blødte ved dette Lands skrækkelige Lidelser under Krigen. I 1872 giftede jeg mig med en Franskmand og er bleven fransk med Liv og Sjæl, men dog med rige Minder fra mit Fødeland, England. Før mit Giftermaal levede jeg rolig som andre unge Piger uden nogen særlig Interesse for sociale og politiske Spørgsmaal. Naar jeg i det hele taget læste Aviser, gjorde jeg det kun for Nyhedernes Skyld, og havde ikke fjærneste Forstaaelse af en Redaktørs Pligter.

Den engelske Redaktør Helena Temper spurgte: Men hvorledes kom De da til

at blive Redaktør? — „Jeg gjorde Bekendtskab med Frk. Hubertine Auclere, som er den egenlige Grundlægger af Kvindebladet „La Citoyenne“, et Blad som arbejder for Kvindens Rettigheder. Ved hende blev jeg mere og mere draget ind i Kampen for vort Køns Ret. Jeg begyndte at vinde dyb Interesse for forskellige Spørgsmaal, men tog dog ikke videre aktiv Del deri. Jeg var nemlig stærkt optaget i mit huslige Liv, der kom hurtigt smaa Børn — fire Børn. — De véd, i Frankrig regner man fire Børn for en stor Familie. Først da de blev større, blev jeg mere fri, skønt jo en Moders Pligter aldrig ophører. Saa kom det Slag for os Kvindesagsvenner, at Frk. Hubertine Auclere maatte opgive sin Redaktørplads, fordi hun giftede sig og maatte forlade Frankrig for at drage til Algier.“

„Saa blev De naturligvis hendes Efterfølger?“ spurgte Helena Temper.

„Ikke naturligvis, jeg var, som jeg fortalte, fuldstændig ukendt med Journalistvirksomheden, og jeg kan næppe forstaa, hvorledes det hele kom. Jeg husker blot, at jeg i min Samtale med hende højlig beklagede hendes Fratrædelse fra „La Citoyenne“. Aa, svarede hun, der findes sikkert nok en Kvinde i Paris, der kan være Redaktør, og De er den, der bør overtage Bladet.

Jeg blev næsten stum ved denne Udtalelse, men Frk. Hubertine Auclere sagde indtrængende: De bør gøre det, de bør i det mindste prøve det. Er et alvorligt Forsøg i Almindelighed ikke ogsaa Vejen til at naa Maalet? Jeg vovede Springet, fordi der ingen anden var, som vilde eller kunde. Gode Venner, franske, engelske, amerikanske, danske*) og italienske, har hjulpet mig.

*) Fru Mathilde Bajer skriver maanedlig en Artikel om Kvindesagen i Danmark eller andet til „La Citoyenne“.

Hubertine Auclere vedbliver at følge os med Liv og Sjæl og skriver regelmæssig til hvert Numer af Bladet. Jeg modtager bestandig mange Opmuntringer angaaende Bladet, og i Aar har jeg haft den Glæde, at jeg kan lade det udgaa to Gange om Maaneden i Stedet for tidligere en Gang.

Eders engelske Blad „Woman Herald“ er stadig den største Opmuntring for mig, og jeg har Masser af Blade, men „Woman's Herald“ er min ugenlige Budbærer til Styrke og Opmuntring, og jeg kan sige, at det er det eneste Blad, hvorfra jeg læser „hver Linie.“

„Men hvorfra faar de Midlerne til at opretholde Bladet?“

„Pengene“ gentog Madame Martin. — „Ja, det kan undertiden være vanskeligt nok, thi de Kvinder, det interesserer sig for Kvindesagen, de har næsten aldrig Penge, men vi har i vor Deputerede (Folketingsmand) M. de Gasté en tro Ven og Kampfælle, hvis Pung, Indflydelse og Autoritet altid staar til Tjeneste, naar det gælder Kvindesagens Fremgang. Han er i Sandhed en usvigelig Ven, og jeg vil haabe, at naar vi franske Kvinder vinder vore Rettigheder, vi da aldrig vil glemme, hvad vi skylder M. de Gasté. Han er nu 80 Aar, men mere aktiv og livlig end mangan ung Mand.*)

„Hvor foregaar Deres Arbejde?“

„I mit Hjem. Dersom jeg ikke kunde foretage det i mit Hjem, kunde jeg aldeles ikke have paataget mig Redaktørpladsen.

*) I „La Citoyenne“ ses næsten i hvert Numer smaa og store Summer skænket af private Venner af Kvindesagen til at udbrede Bladet. Kvindebladet „Hvad vi vil“ vilde ikke have noget imod at modtage lignende Bidrag af sine Venner, saa der i langt større Udstrækning end nu kunde agiteres for dets Udbredelse.